

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Rebus Iaponicis, Indicis, Et Pervanis Epistolæ
Recentiores**

Hay, John

Antverpiae, 1605

De Aliis Crvdelitatis Exemplis A Taicosama Meaci Editis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61204](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61204)

epistolam, sed æquo tardiùs, qua commonefecit eum, de sententia mortis à Taicosama in ipsum lata: & addidit, ne propter nimio angeretur, citò se eum, si occidat, in alteram vitam inditurum. Deinde adferri ad se iussit arcam plenam ensibus, electi opere fabrefactis, vnoque latus accinxit, donec nunciatus morte Patris allatus esset. Fuscimum autem venienti Taicosam indicari iussit, etiam si filius esset Chimuræ, (hoc enim erat non Patri) tamen quia innoxius esset, libere posse eum domi servare. Audax iuuenis verbis quidem omni humanitate plenas, gratias Taicosamæ ob donatam sibi vitam gratiam egit, sed addidit, eum officio suo minimè facere satis, quandoquidem iniuriam patris sui necem non posset non oblata opportunitate vlciscerique confestim inde digressus, & Meaci fanum quoddam ingressus, ante idolum Fotoco ventrem sibi infeliciter discerens animam efflauit. Verùm ut ne semen quidem vllum ex genere superesset, curavit Taicosama & matrem iuuenis in delubro Amidæ adduci, & capite truncari.

DE ALIIS CRVDELITATIS EXEMPLIS

TAICOSAMA MEACI EDITIS.

V IDEBATVR Taicosamæ tum immanitas, tum furor dignatio, ad culmen omnis feritatis hactenus peruenisse. Verùm eousque effrenata & plusquam satanica ebulliens, qua conabatur radicibus euellere, quicquid ad Quabacondonum pertinisset, processit, ut omnis tyrannidis terminos excederet. Molitus enim est è medio tollere (quod nouum & inauditum erat inter Iaponicæ Principes) eorundem iam occisorum mulieres, liberos. Ac ut maiori cum infamia iniustissimum supplicium institueretur, imperavit ut publicè, postquam circumpositæ per vias vrbs Meacensis circumductæ essent, quodominiosissimum est, in loco à suppliciis reorum infamissimum tractarentur.

Inter omnes ergo Dominas, aliasque nobiles feminas, quæ Quabacondonus in arce sua habuerat, partim conjuges, partim earum pedisequas, iussit triginta quatuor primarias singulas morte multari. Ex iis tamen tres Christianæ pediseque singulari Dei prouidentia neci sunt exemptæ. Nam Genosoin Vicaria Meacensis, conscius innocentia illarum, ardensque desiderio ripiendi illas à sententia mortis iniuste in eas lata, tantum effecit apud Taicosamã, de tota re eum verè informãdo, ut vitæ illis imperaretur.

Cum ergo luctuosus ille dies aduenisset, quo iniquum Taicosamē manatam exequendam erat, curribus inuectæ, in omniū hominum conspectum prodire tringata & vna Domina & femina nobiles, cum filiis duobus & filia Quabacondoni, (omnes tres erant tantum quatuor aut quinque annorum). Quam miserabile huius infaustæ societatis spectaculum fuerit, quis facile æstimare potest. Verè nihil ibi audiebatur aliud, nisi suspiria, quæ non dico homines, sed saxa ad misericordiam mouere poterant: nisi gemitus, qui intima spectantium viscera transuerberabant: nisi ciuiarus, qui ferrum etiam ipsum, non solum pectus humanum, emollirent: nisi lamentabiles singultus, qui omnes ad deplorandum tam acerbum casum impellebat. Nonnullæ deinde sic metu obstupescitæ sunt, vt compotes sui non viderentur, & cogitatione præcurrentes mortem, speciem mortuarum potius, quam viuentium præbebant. Cæterum nihil æquè calamitatem hanc miserabilem reddebat, ac contueri tres illos filiolos, ex nutricum suarum humeris pendentes, (quas securi refugii loco, ignati quò tenderent, amplexierant) ad eandem carnificinam trahi. Quæ res hoc omni lacrymarum fonte amplius plangenda venit, quò sententia in illos lata ipsa crudelitate crudior apparerebat: omnem siquidem feritatem excedit, non modò ab omni culpa innoxios enecare, sed multo magis animaduerrere in eos, qui per teneram ætatem culpam nullam committere possunt. Hoc ergo erat spectaculum, quod Meaci videbatur, cum nobilitas tam illustris & ætas tam florida ad lanienam abduceretur. Taceo lacrymas, ploratus, lamenta, cognatorum, ancillarum, & aliorum, qui ponè comitabantur, vel longè sequebantur. Omitto item complorationes muliebres in viis, per quas hæc funeris pompa ducebatur. Breuiter, nullus locus Meaci, nullus angulus, à Mœrore & lacrymis vacuus erat obstupescentiū, quomodo repente à tanta felicitate tam nobiles homines in tantas ærumnas delapsi essent.

Denique cum currus ad locum destinatum peruenissent, ecce tibi prodeuntem carnificem manu Quabacondoni caput gestatam, vt eius aspectu terrorem doloremque propria morte maiorem illis incuteret, cuius in præsentia barbara quadam feritate primo iugulati sunt tres filioli, deinde mulieres omnes ordine ex curru detractæ, capiti Quabacondoni reuerentia prius exhibitæ, à carnifice sunt obruncatæ.

Corpora omnia abiecta sunt in fossam mandato Taicosamæ factam, cui inædificari iussit tumbam cum templo, apposita hæc

hac inscriptione: Templum bestiarum vel proditorum.

Iam verò quis non crederet tanta sanguinis profusione exturatum fuisse quamvis crudelissimam tigridem? quis non in strage cuiusvis ferocissimæ belluæ insatiabilem famem existimaret expletam? & tamen hic Taicosamæ vefania non conquiescit. Iterum mandatum dedit, ut vnus trium ante nominatorum minorum, qui post Quabaco adonum trucidati sunt, conjunctis tribus filiis occideretur. Verùm vidua cognito impio Taicosamæ decreto, antequam filii in currum traherentur agendi in cruce loco supplicii consueto, maluit eos suis domi jugulare manibus quibus vna erat filia duodennis, filii verò bini ætate iuniores. per quos, ipsa denique pugione in pectus adacto, mortua quoque concidit. Fuere nihilominus capita eorum in loco supplicii affixa.

Tandem cum nullus amplius superesset, in quem posset latere, caninam rabiem suam conuertit in arcem Quabaco adonum quam ipse maximis impensis magnificentissimè ante ædificatam eamque funditus euerti voluit, vna cum vrbe, qua vndique circumdabatur, nec aliud ferè, quam nobilissimorum Dominorum palatium numero ferè trecenta, continebat. Et iam nulla habitatio sine sue damni, sine sumptuum, omnia hæc palatia transferentur in vicinum, quò etiam omne aurum cæterasque Quabaco adonum transtulit.

Scribitur Meaco, Taicosamam ob superiorum dierum afflictiones & angores, quos perpessus est, esse quasi impotentem sub vexillorum vexillis, quæ huc illucque à vento impelluntur, in latiorē, ac denique a maligno quasi spiritu agitari.

Atque hæc fuit tandem istius tragediæ catastrophe, eo infelicior, quo omnes isti grauiore irreparabilioreque damno, vtpote Baptisimi expertes, & veræ fidei ignari, felicitate non modo temporali, sed etiam æternâ misere exciderunt. Ex laponia, mense Octobri, anno c10. 10. xcv.